St. O. Iosif
Adio
sonete

Adio (sonete)

Ștefan Octavian Iosif

Editura Bestseller

Imagine: Coka/Shutterstock.com

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Reînviere

I

Plutesc în aer glasuri fermecate,
Vestindu-mi pretutindeni primăvara !
Văzduhul scînteiază sub povara
Mărgăritarelor din cer picate...

Fugiți departe, griji întunecate !
Vreau să trăiesc din zori și pînă seara,
Și vreau să cînt ! Vreau să mă-mbăt de para
Eternă a iubirii nesecate.

Ca ciocîrlia ce-n văzduh s-avîntă,
Și-acolo-n cer se leagănă și cîntă
Pîn' ce-amețește iar, căzînd pe lanuri ;

Așa-n pornirea sfintelor elanuri
Se-nalță sufletu-mi spre tine, Soare !
Și cade iar din slăvi amețitoare...

II

Iubesc, și-mi pare că-i întîia oară !
Un tainic dor de viață mă îmbie.
Simt inima bătîndu-mi tot mai vie
Atunci cînd eu credeam că vrea să moară.

Uimit, dezgrop din suflet o comoară
Ce-ar fi pierit cu mine-n veșnicie ;
Natura-ntreagă astăzi reînvie,
Mai falnică decît odinioară...

Veghează în noi porniri de viață nouă
Și nici nu știm cum izbucnesc deodată
Din depărtate-ascunse-adînci izvoare...

De-acum pot chiar să mor... Nu-mi fuse oare
Cea mai înaltă fericire dată ?...
Puteri dumnezeiești, osana vouă !

Cătră tinerii poeți

I

Întunecată-i steaua țării noastre...
Înstrăinați trăim în zile grele,
Și viitorul — plin de semne rele —
Vestește lacrămi numai — și dezastre...

Spre voi se-ndreaptă glasul rugii mele,
Frați cîntăreți ! Sus inimele voastre,
Poeți pierduți prin nori și-n zări albastre
Ce nu visați decît la flori și stele...

Nu osteniți, ca-n asfințit de seară,
Ci — treji la mîndrul sunet de fanfară —
Veniți cu suflet și cu voie bună

Spre soarele ce-i gata să răsară,
Să înălțăm iar flamura străbună
A dragostei de lege și de țară !

II

Cîntați umbriți de-a flamurei aripă
Sub care uriași bătrîni luptară !
Au n-auziți pe-ntinsele hotare
Ce jalnic paseri mari de pradă țipă ?

Și nu vedeți ce nouri se-nălțară ?...
Grea vijelie-n fiecare clipă
Ne spulberă comorile-n risipă —
Chiar sfînta noastră doină stă să piară !

Copii răzleți ai mîndrei noastre nații !
De mai trăiește-n voi simțire vie,
Veniți atunci și vă cunoașteți frații !

Sădiți în inimi vechea bărbăție,
Avînturi mari, eterne aspirații...
Și numele pe veci sfințit vă fie !

III

Eu nu-s decît un singur glas din satul
Pierdut în noapte... Numai o ființă
Din miile ce-așteaptă-n suferință —
Dar va veni odată mult-visatul !

Veni-va — și cîntări de biruință
Vor izbucni de-a lungul și de-a latul,
Din munți și văi gonind pe Necuratul
Ce vrea să stingă-n voi orice credință !

Eu nu-s decît un sol — eu sunt drumețul
Grăbit — și noaptea înapoi mă cere...
Sunt flacăra pe care-o poartă vîntul,

Dar trebuie să vină cîntărețul !
El va slăvi măreața Înviere :
Veniți cu toții să vestim cuvîntul !...

Adio

Aleargă trenul, zi și noapte-aleargă !
Prin gări o clipă gîfîind petrece.
N-așteaptă multă vreme semn să plece,
Și chiotă, și-i gata iar să meargă !

Lung șuieră cînd preste poduri trece...
Carpații prind în zare să se șteargă...
Ce-i pasă lui ?... Mă duce-n lumea largă !
Nici zmeul din poveste nu-l întrece.

Mărețul soare joacă printre nouri...
Sub ochii mei fug șiruri de tablouri :
Cîmpii și văi, și munți, și ape iară...

Ah, zi și noapte zboară, zboară trenul,
Tot repetînd în ropot viu refrenul:
„Adio dar ! Adio, dragă țară !”

În treacăt

Pe țărm, acolo, mică și curată,
O casă cu ferești strălucitoare...
În glastre rîde floare lîngă floare,
Iar printre flori un alb profil s-arată...

Căpșorul blond întraurit de soare
Se razemă de mîna dalbă... Iată !
Doi vineți ochi în suflet mă săgeată :
Să fie numai o părere oare ?

Mi s-a părut că-mi povesteau o rugă...
O sărutare le trimit din fugă,
Căci trenul zboară iar, bătu-l-ar focul !

Stau trist la geam... Departe-n văi se pierde
Căsuța albă cu podoaba-i verde...
...Și poate-acolo m-aștepta norocul !

De sărbători

Afară-i noapte neagră ; vijelie...
Se tînguiește vîntul prin cotloane :
Adoarme-acum, ca un copil cu toane,
Acum pornește iar, plin de mînie.

Eu stau la foc, trudit de insomnie,
Ascult cum bate ploaia în obloane ;
Visez... și-n vis mă cheamă dragi icoane
Din țara Doinei, dulce Românie !

Văd copilași pe ulițele ninse
Umblînd cu steaua și cu Moș-Ajunul
Și-aud departe-un cor de glasuri stinse...

Aș vrea s-alerg spre el, să-i strîng în brațe,
Să-i dăruiesc... dar nu mai e nici unul...
Și-o lacrimă mi-alunecă pe față...

Cronicarii

Cînd mă cuprinde dor adînc de țară
Și n-am pe nimeni să-mi potoale dorul,
Iau cartea unde curge sfînt izvorul
De-nțelepciune și tărie rară...

Citesc, iar gîndu-mi își întoarce zborul
Spre vremi de bărbăție legendară,
De greu război și de robie-amară ;
Și sufer, și mă bucur cu poporul.

Îmi cîntă jalnic rostul nestatornic
Al tuturor măririlor din lume
Miron Costin, vestitul mare vornic ;

Boier de țară, bunul Ion Niculce,
Oftînd, strecoară printre lacrimi glume
Din zile vechi, și-n grai nespus de dulce !

Boierii

Azi Curtea Veche e ruină goală...
În cimitir zac negre cruci crăpate,
Cu slove-adînci, chirilice, săpate,
Doar vîntul nopții-n ierburi dă răscoală !

Cînd însă-n turlă ceasul tainei bate,
De prin morminte umbre mari se scoală !
În șoapte, pe furiș, vin toate-n sală
Și țin divan subt bolțile surpate.

Boieri bătrîni de-acuma două veacuri,
Ei pun la cale treburile țării ;
Vor să trimită cărți de jalbă Porții...

Din răsărit, prin albele cerdacuri,
În casa unde tăinuiesc boierii
Crai-nou pătrunde ca un sol al morții...

Răzmirița

Frînturi de oaste-aleargă pe-apucate.
Ard satele... Departe se năzare
Un greu convoi cu strigăt de pierzare
Prin pîlcuri lungi de praf întunecate.

Catîri cu saci de bani, întregi bazare
De-arginturi, scule, repede-ncărcate,
Chervane vechi, căruțe cu bucate
Se duc spre munți și curg mereu din zare.

Sînt mari averi domnești, strînsoarea, rodul
Atîtor lacrimi și sudori cumplite —
Se zguduie pe stîlpii șubrezi podul...

Străinătatea lacomă le-nghite...
Năuc se uită-n urma lor norodul —
Plîng la răspîntii mame despletite !

Lăutarul

Vestit era odată lăutarul !
La zile mari, bătrîna-i alăută
De cîte ori uc galbeni fu umplută
Și-n loc de vin cu aur plin paharul.

N-a fost o nuntă fără el făcută :
Îl prețuia vlădica și plugarul...
Azi n-a rămas pe fund decît amarul, —
Trist și-amintește gloria trecută...

Uitată doarme-a doinelor comoară
De-un sfert de veac, în vechea lui vioară
Ce-a desfătat o lume-n tinerețe !...

Să-ți povestească el ce mari ospețe,
Ce mîndre nunți, ce luminate fețe
Văzură ochii săi odinioară...

Haiducul

Ușoare neguri cresc din porumbișteȘi arde viu luceafăru-n tărie...Izvoarele în liniștea pustieÎși tînguie eterna lor restriște.

Dar brazii stau încremeniți ca niștеOșteni în șir, visînd o bătălie...Un vînt ușor și somnoros adieȘi-n codru prinde frunza să se miște...

Mierloiul sprinten șuieră o clipă ;Un sturz ștrengar îngîn-o turturică ;Vestind noroc, departe cîntă cucul...

Ce mîndră sărbătoare se-nfiripă !Doinind din frunză vesel, pe potică,Se duce-n sus, prin aluniș, haiducul ..

Secerișul

Cîmpiile țin astăzi sărbătoare !
Prin holde coapte, fetele grăbite
Înoată pîn'la brîu, împodobite
Cu roșu mac și vinete cicoare...

Huiește secera fulgerătoare...
Bat mii de raze-n fețe dogorite.
Ușor se-nclină spicele-aurite,
Cad snopii-n șir... Cîntați, secerătoare !

Se clatină, lung țipă subt povară
Căruțele pe drumul alb de țară ;
Pocnind din bice, hăulesc flăcăii.

Apusul joacă într-un potop de pară :
Se duce craiul zilelor de vară
Spre alte lumi, departe-n fundul văii...

Farniente

Pe luncă sună coasa ; jos, pe vale,
Copii fac larmă, rîd, se iau la trîntă :
Pe creangă vesel un florinte-mi cîntă...
Ce dulce-i glasul ciripirii sale !

Din popușoi un iepur sare-n cale :
Seninul zilei oare nu-l încîntă ?
Un foșnet lin de frunze-l înspăimîntă
Și fuge — parcă cerul se prăvale !...

Albine fierb ; lăcuste, greieri saltă ;
Țînțari se bat ; fug fluturi albi departe...
Bondarul singur zice ca din carte...

Eu însă zac pierdut în iarba-naltă,
Privind, cu ochii beți de poezie,
A cerului albastră-mpărăție !

În parc

Ieri am găsit pe banca solitară
Din parc un biet mănunchi de flori trecute...
Sărmane flori ! Ce mîini necunoscute
V-au strîns la piept și-apoi vă aruncară ?

La ce-ntîlnire mărturii tăcute
Mi-ați fost ? Ce ochi cuminți ori plini de pară,
Privind la voi cu drag, se bucurară
Și v-au uitat apoi așa de iute ?...

Săltau atîția fluturi pe cîmpie
Cînd străluceați în roua dimineții...
Ce v-ați făcut mireasma timpurie ?...

Ce triste-mi stați acuma, și zdrobite !
Nu vreau să plîng... O clipă-i visul vieții...
Flori vestede, flori moarte, flori iubite !...

În atelier

Îți mai aduci aminte tu, iubite,
De-acele vremi ?... Ce repede zburară
În larma din cetatea legendară
A Luvrului cu ziduri înnegrite !

Plecați de mult din depărtata țară
Străini de goana vieții felurite,
Ah ! Cîte vise-albastre și-aurite
Ne făuream din fumul de țigară...

Giganticul Paris urla departe...
Eu — răsfoiam pe canapea vreo carte ;
Tu — zugrăveai povești orientale...

Iar cînd amurgu-și împînzea misterul,
Umplînd cu joc de umbre-atelierul,
Grăiam încet de vremi patriarhale...

De urît

Aici sunt flori. S-or veșteji și-aceste,
Cum alte multe-n șir se veștejiră...
Aceasta-i scrisa florilor : resfiră
Miresme dulci, și mor fără de veste.

Voi mă-ntrebați — și vorba nu mă miră —
Mănunchiul mîndru pentru cine este ?
Iubesc o Viorică din poveste,
Și ei îi cumpăr flori și-i zic din liră.

Visez, în ceasuri de melancolie,
Că vine-ncet, ș-așază lîngă mine,
Șoptindu-mi basme, cîntece, secrete...

Știu bine eu că e o nebunie,
Și tot aștept, și dînsa nu mai vine...
Mi-alung urîtul făurind sonete...

Un cîntec

Aud un cîntec. Vine de departe,
Adus de vîntul serii, și mă cheamă...
Nu-i plîns de fluier, nu-i suspin de-aramă,
Nici glas de om... E dincolo de moarte...

Sunt alte lumi de care nu-mi dau samă,
Viază-n noi, trăiesc în altă parte ?
Ah, nu-s iluzii, nu-s păreri deșarte !
E doina ta cea dulce, dulce mamă !...

E vocea ta... Mă strigă cîteodată
De sus, de-acolo unde nu-i durere
Și unde toți ne-om întîlni odată...

— De ce se zbate pieptu-mi cu putere ?...
Vai, ce-ntuneric s-a făcut deodată
În jurul meu, — ce groaznică tăcere !

Poezia

Te văd trecînd... Dar nu mai porți brățară,
Nici diadem, nici straie orbitoare...
Ci tristă-n șalul vechi de cerșetoare,
Averea ta întreagă e-o ghitară.

Războinici mari pe vremuri te-nălțară,
Tu le-mpleteai cununi nepieritoare ;
În veacul nostru cine-ți smulge-o floare ?
Gonită rătăcești din țară-n țară...

Pe drumuri, în surghiun, te-apucă sara ;
Dormi prin ruini, drept căpătîi — ghitara,
Iar ziua cînți în uși de cafenele...

Aprinzi în muritori simțiri rebele,
Tu, care-i desfătai cu ambrozie,
Sărmană, urgisită Poezie !...

Toamnă

Te uită, frunza pică irosită,
Și vîntul geme prohodind departe !
Puțină vreme încă ne desparte
De iarna tristă, prea curînd sosită !...

Ca un palat pustiu, cu geamuri sparte,
Pădurea noastră tace părăsită :
Eu singur cînt cu vocea obosită
Și trec prin încăperile-i deșarte...

S-au dus privighetorile măiestre ;
Pustiu e cuibul blîndei turturele...
Ah, unde-i șuierul mierliței sure !

Pierdut din stolul mîndrei lor orchestre,
Ce trist răsună cînturile mele
În liniștea adîncă din pădure...

Table of Contents

Adio (sonete)
Reînviere
I
II
Către tinerii poeți
I
II
III
Adio
În treacăt
De sărbători
Cronicarii
Boierii
Răzmirița
Lăutarul
Haiducul
Secerișul
Farniente
În parc
În atelier
De urît
Un cîntec
Poezia
Toamnă

Table of Contents

Adio (sonete)	1
Reînviere	2
I	3
II	4
Cătră tinerii poeți	5
I	6
II	7
III	8
Adio	9
În treacăt	10
De sărbători	11
Cronicarii	12
Boierii	13
Răzmirița	14
Lăutarul	15
Haiducul	16
Secerișul	17
Farniente	18
În parc	19
În atelier	20
De urît	21
Un cîntec	22
Poezia	23
Toamnă	24